

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 27/10/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 66

Mỗi chúng ta đến thế gian này đều thọ thân tứ đại, thân chúng ta hợp thành từ đất, nước, gió, lửa. Trong cơ thể chúng ta hơi ấm cơ thể là lửa; thịt, xương là đất hơi thở là gió. Chúng ta có thân tứ đại thì chắc chắn chúng ta sẽ có bệnh. Phật nói, thân người không thể thoát khỏi tám cái khổ của Sinh – Lão – Bệnh – Tử, cầu bất đắc khổ, ái biệt ly khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thạnh khổ. Chúng ta cầu mà không được, ghét nhau mà phải gặp mặt, yêu thương mà phải chia lìa, cơ thể không điều hòa thì chúng ta đều khổ. Chúng ta bị bệnh do thân thì chúng ta phải uống thuốc. Công phu của chúng ta chưa cao nên chúng ta cần thuốc để hỗ trợ.

Bệnh của thân đã khó chữa nhưng bệnh do oan gia trái chủ, bệnh do vong dựa thân còn khó chữa hơn. Trong cuộc sống, vì cơm gạo áo tiền mà chúng ta đã tạo ra rất nhiều oan gia trái chủ. Trong vô lượng kiếp, chúng ta cũng đã tạo ra rất nhiều oan gia trái chủ. Người xưa kể câu chuyện, Triệu Thấu đi theo Quốc sư Ngô Đạt mười đời để chờ cơ hội trả thù. Bệnh do nghiệp chướng là những người mới sinh ra đã tàn tật, không có tay chân hay đầu óc bị ngậy dại.

Hòa Thượng nói: ***“Ba loại bệnh này đều có căn nguyên chúng ta phải hiểu được để chúng ta dùng phương pháp đối trị phù hợp. Chúng ta muốn hóa giải bệnh tật thì chúng ta nhất định phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi”***. Chúng ta giữ được tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi thì chúng ta chữa được thân bệnh, tâm bệnh, điều giải được với oan gia trái chủ, hóa giải được nghiệp chướng.

Người thế gian luôn dính mắc vào *“ân oán tình thù”*, họ không muốn thua người khác, luôn muốn báo oán. Trong *“Đệ Tử Quy”* dạy chúng ta: *“Báo oán ngắn, báo ân dài”*. Chúng ta phải mau kết thúc tâm báo oán; tiếp nối, tăng trưởng tâm báo ân. Tâm báo ân cần phải được nuôi dưỡng để hình thành và phát triển, chúng không dễ sinh khởi.

Chúng ta đã thọ thân tứ đại thì chúng ta không thể tránh khỏi Sinh – Lão – Bệnh – Tử. Nếu oan gia trái chủ đến đòi nợ thì thân bằng quyến thuộc phải tích cực tu phước, tích phước để hồi hướng cho họ. Chúng ta phải làm mọi việc một cách mạnh mẽ thì mới có kết quả. Chúng ta phải chuyển đổi nội tâm của chính mình thì mới có thể hóa giải oan gia trái chủ. Chúng ta không thể hóa giải oan gia trái chủ là vì, thứ nhất chúng ta chỉ làm ở bề ngoài, không làm từ nội tâm; thứ hai, chúng ta làm không đúng pháp, chúng ta nghe theo sự hướng dẫn của những người *“tự tư tự lợi”*. Chúng ta mắc bệnh do oan

gia mà chúng ta uống thuốc, đến bệnh viện thì bệnh không thể khỏi, bệnh viện chỉ chữa bệnh do thân sinh lý. Chúng ta muốn chữa bệnh do oan gia thì chúng ta làm theo lời Phật dạy, chuyển đổi tâm, làm những việc lợi ích lớn cho chúng sanh để oan gia trái chủ hoan hỷ mà thay đổi.

Hòa Thượng từng kể nói, ngày trước, có người muốn báo thù người đã hại chết Cha, họ dành thời gian học võ thuật sau đó quay trở lại tìm người đã hại Cha mình để báo thù. Sau đó, người con thấy người đó là một vị quan thanh liêm, lợi ích cho rất nhiều người nên người con chờ cho đến khi người đó không làm quan, không làm lợi ích chúng sanh nữa thì mới báo thù.

Chúng ta chân thật làm việc lợi ích chúng sanh thì oan gia trái chủ cũng sẽ cảm động, không dám động đến chúng ta. Nếu chúng ta làm lợi ích chúng sanh mà oan gia trái chủ hại chúng ta là họ đang hại rất nhiều người. Chúng ta muốn hóa giải oan gia trái chủ thì chúng ta phải chân thật chuyển đổi từ nơi chính mình. Chúng ta khởi tâm động niệm đều vì người khác thì chắc chắn oan gia trái chủ sẽ trở thành hộ pháp, giúp đỡ chúng ta.

Hòa Thượng nói, chúng ta có chướng ngại thì chúng ta quán sát xem nguyên nhân chướng ngại là ở đâu. Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng có “*cái ta*”, “*cái của ta*” thì oan gia trái chủ sẽ thấy rất rõ ràng. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta chỉ gạt được những người tâm ý qua loa, chỉ cần người tâm có một chút thanh tịnh thì chúng ta đã không gạt được***”.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, cư sĩ tại gia có thể mặc áo trà màu cà-phê không?*”.

Hòa Thượng nói: “***Tôi nghĩ, việc này không vấn đề gì bởi vì ở trên Kinh, không nói là không thể mặc. Trên Kinh chỉ nói về việc chúng ta mặc áo cà sa, “cà sa” nghĩa là tạp sắc, các loại màu sắc trộn lẫn với nhau. Nó biểu thị ý nghĩa là đa nguyên văn hóa, không phân biệt chủng tộc, màu da, tôn giáo. Các màu hồng, vàng, lam, trắng đen là năm loại chánh sắc. Đệ tử của Phật người xuất gia hay tại gia đều không nên mặc những màu chánh sắc mà phải mặc những màu hoại sắc. Chúng ta ăn cơm cũng gọi là cà sa phạn. Ý nghĩa của cà sa là hỗn hợp lại với nhau, không phân biệt, không chấp trước, là bình đẳng, tâm địa thanh tịnh***”.

Ngày trước, Phật và Thánh chúng khi dùng bữa để cơm và thức ăn trong một bát, không chọn lựa thì đó gọi là cà sa. Nhiều người chấp trước, họ cho rằng mọi người phải mặc theo một cách nhất định thì mới đúng.

Ngày trước, có người mời tôi từ miền Nam ra miền Bắc giảng, tôi nhìn thấy mọi người mặc áo nâu nên tôi đã chuẩn bị sẵn áo nâu nhưng khi tôi chuẩn bị lên giảng có một vị nói, tôi không được mặc áo nâu, chỉ được mặc áo lam. Sau đó, họ đưa cho tôi một chiếc áo, chiếc áo đó dài đến qua đầu gối của tôi. Khi các chú học trò đi theo tôi

chụp ảnh, quay phim thì người đó nói là mọi người không được quay phim, chụp ảnh. Tôi nhìn thấy 1300 người đang ngồi trong hội trường nên tôi nghĩ, nếu tôi có bất cứ phản ứng gì thì tôi sẽ mất cơ hội tiếp xúc với những người này, tôi sẽ nói lại những lời Hòa Thượng dạy để những người này chân thật có lợi ích. Màu nâu là màu hoại sắc, màu không có phân biệt, chấp trước, tượng trưng cho sự hòa hợp, bình đẳng.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Nếu đĩa CD, những tặng phẩm của nhà Phật tặng mà bị hư thì phải nên làm như thế nào?*”.

Hòa Thượng nói: “***Băng đĩa, Kinh sách ghi lại lời của Phật dạy, khi chúng hỏng, chúng ta không thể tùy tiện vứt đi. Nếu chúng ta tùy tiện vứt đi thì chúng ta đã thiếu đi sự cung kính. Nếu chúng ta ở thành thị, chúng ta phải gói kỹ lại một cách sạch sẽ, bỏ vào thùng rác là được. Nếu chúng ta ở ngoại ô thì chúng ta chôn xuống đất, nơi có ít người đi lại. Nếu chúng ta ở gần sông, biển thì chúng ta có thể gói kỹ những đồ vật này thả xuống sông, biển. Đây là biểu thị tâm cung kính***”.

Khi tôi đến Tịnh Tông Học Hội ở Singapore, tôi thấy có nhiều người đọc Kinh sách, xem đĩa xong thì để lại, những người quản lý thấy sách, băng đĩa còn tốt thì cất lên giá, những thứ đã hỏng thì họ cho vào túi và bỏ vào thùng rác. Ở Singapore, rác được phân loại thành rác hữu cơ và rác vô cơ, thùng rác của họ rất sạch sẽ; mỗi nhà đều có hai loại thùng rác, người nào không phân loại rác sẽ bị phạt. Ở Việt Nam, mọi người để rác tùy tiện nên khi rác hữu cơ phân hủy tạo thành mùi hôi thối.

Chúng ta không nên khởi tâm chấp trước cho rằng việc nào đó là cấm kỵ, chúng ta khởi tâm như vậy thì tâm chúng ta sẽ không yên. Chúng ta thường dính mắc quá nhiều vào những việc không đáng dính mắc, đồng thời không để tâm đến những việc quan trọng. Có những người không dám đụng đến bát nhang, không dám động vào chân hương vì họ sợ ảnh hưởng đến tính mạng hay bị bệnh khổ nhưng họ vong ân, phụ nghĩa, làm những việc sai trái với Cha Mẹ, Thầy Cô. Hằng ngày, những việc đáng quan tâm thì không quan tâm, không đáng quan tâm thì chúng ta quan tâm.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, con thấy pháp thế gian cũng giống như là mây nước đi qua trước mặt, con chỉ mong cầu có được một công việc ổn định, có một ít thu nhập ổn định để sống, không mong muốn cao xa, cách nghĩ này của con có đúng không?*”.

Hòa Thượng nói: “***Việc này là rất chính xác, người chân thật giác ngộ thì họ sẽ biết được ngay trong đời này chỉ cần cơm đủ no, áo đủ ấm là được, không cần phải quá khổ cực lao nhọc. Ở Nam Dương, tôi thấy một số người, họ đi làm một ngày, nghỉ hai ngày, nếu làm một ngày mà đủ ăn ba ngày thì những ngày sau họ sẽ không làm nữa. Họ rất biết hưởng thụ. Tôi lại nhìn thấy, có những người, làm việc bán mạng, lo kiếm tiền, tích trữ cho đến lúc chết, họ kiếm được không ít tiền nhưng lại không thể hưởng. Chúng ta thấy những người như vậy có oan uổng hay không? Có***

những người sau khi kiếm được tiền thì bị bệnh chết, sau đó, số tiền này sẽ do ai dùng? Họ vẫn là không bằng những người thông minh ở Nam Dương”.

Hòa Thượng nói: *“Trước đây, tôi cũng từng kiến nghị các đồng tu, làm việc một năm sau đó nghỉ ngơi hai năm, dùng hai năm này để chăm chỉ, nỗ lực học Phật. Phương pháp này rất tốt. Người thông minh mới thật làm, người không thông minh sẽ không dám làm!”.*

Chúng ta chăm chỉ, nỗ lực làm nhưng chúng ta không có tâm cường cầu. Người thế gian luôn dụng tâm cường cầu, luôn ở trong trạng thái phân biệt, chấp trước. Đi đến đâu, tôi cũng tự biết những việc cần làm, không cần phải hỏi.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, ở thành phố Thẩm Quyến, kinh tế tương đối phát triển, có nhiều vị Đại sư, Phật sống của Mật Tông đến nơi này hóa duyên, rất nhiều đồng tu Tịnh Độ đi quán đánh, như vậy thì có đúng pháp không?”.*

Những người tu pháp môn Tịnh Độ mà chưa có kết quả thì họ đi tìm cầu, tiếp nhận pháp khác là điều hết sức bình thường, họ muốn đi quán đánh để có thể tìm được pháp giúp họ giảm bớt phiền não, vọng tưởng. Những người tu hành mà tâm có sự an lạc, hoan hỷ thì họ sẽ không còn đi tìm cầu pháp khác. Điều này cũng giống như, nếu chúng ta ngày ngày cho đi thì chúng ta sẽ cảm thấy hoan hỷ, chúng ta sẽ tích cực làm. Hôm qua, tôi dành hơn hai giờ để cắt rau, tôi cắt được hơn 30kg dọc mùng, sau đó, tôi mang số rau này đến tặng hội người mù, họ rất vui khi nhận được rau sạch. Chúng ta cảm thấy cho đi vui hơn là nhận về.

Hòa Thượng nói: *“Đây là nhân duyên của mỗi người, chúng ta không thể hiểu được, thế nhưng, chúng ta phải hiểu được ý nghĩa chân thật của việc làm đó, chúng ta không nên chỉ làm trên hình thức. Nếu chúng ta chỉ làm ở hình thức, chúng ta đem một chút nước rải lên đầu mà có thể khai ngộ hay tiêu nghiệp chướng vậy thì chúng ta không cần phải học Kinh giáo, không cần phải tu hành, Thích Ca Mâu Ni Phật đã không cần giảng Kinh, thuyết pháp đến 49 năm, mỗi ngày chúng ta mang nước rải lên đầu là được rồi! Bạn đi tiếp nhận quán đánh, họ mang một ít nước rải lên đầu, bạn đã thật khai ngộ, thật tiêu trừ được tội nghiệp chưa? Nếu như thật khai ngộ thì việc này chân thật có hiệu quả!”.*

Hòa Thượng nói: *“Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ là thượng sư của Mật Tông, ông chú giải trong “Kinh Vô Lượng Thọ” rất rõ ràng, “Quán” là từ bi gia trì. “Đánh” là pháp môn thù thắng đệ nhất. “Quán đánh” là đem tinh hoa của Phật pháp truyền thụ cho chúng ta, không phải là đem nước rải lên đầu bạn. Chúng ta hiểu được đạo lý này, chúng ta mỗi ngày đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” hoặc “Kinh A Di Đà” đọc qua một lần từ đầu đến cuối thì chính là chúng ta được A Di Đà Phật quán đánh một lần, chúng ta đọc hai lần thì chúng ta được quán đánh hai lần. Đây là chúng ta được A*

Di Đà Phật quán đảnh, chứ không phải một vị Thượng sư nào đó rải nước quán đảnh cho chúng ta”.

Quán đảnh là chúng ta tiếp nhận Phật pháp chí cao, vô thượng và sau khi tiếp nhận thì thực hành trong khởi tâm động niệm để chân thật có lợi ích. Ngày trước, có một cư sĩ đã tu nhiều năm đến hỏi tôi, họ nói rằng, họ đã quy y năm lần vậy thì họ có thể quy y thêm một lần nữa với một vị Phật sống được không. Tôi nói, họ đã quy y năm lần rồi thì quy y thêm một lần nữa cũng không sao! Chúng ta đứng ở ngã ba nếu không khéo thì chúng ta đã có thể sẽ lạc đường.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta nhất định phải hiểu được đạo lý của Phật pháp, chúng ta biết rõ để chúng ta biết làm thế nào cho đúng. Nếu thân bằng quyến thuộc, đồng tham đạo hữu của chúng ta phải làm những việc này thì hãy đem đạo lý quán đảnh này nói cho họ nghe một cách rõ ràng, việc họ đi hay không đi là nhân duyên của chính họ”.*** Chúng ta phát triển văn hóa truyền thống, chuẩn mực Thánh Hiền, chúng ta thấy giá trị của việc này nên chúng ta sẽ làm một cách tích cực. Chúng ta tu Tịnh Độ mà chúng ta không cảm thấy hoan hỷ thì chúng ta sẽ đi tìm câu pháp khác. Người có nhân duyên sâu sắc đối với pháp môn Tịnh Độ thì sẽ không làm như vậy!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!